

Od Redakcji

Stabilność systemu finansowego jest wypadkową wielu czynników, które oddziałują na jego różne sektory. Tradycyjnie największą uwagę poświęca się w badaniach naukowych jego głównemu elementowi, tj. sektorowi bankowemu. Nawet proponowane przez wielu autorów definicje stabilności finansowej nawiązują do jej rozumienia w kontekście banków i bankowości. System finansowy składa się jednak również z innych sektorów. Jednym z nich jest sektor ubezpieczeniowy, który stanowi główny przedmiot zainteresowania niniejszego numeru „Bezpiecznego Banku”. Rozważania prezentowane w 97. numerze tego czasopisma wydają się tworzyć idealne tło dla ważnych wydarzeń, które miały miejsce w ostatnich tygodniach i które decydują o uwarunkowaniach działalności ubezpieczeniowej, a także o stabilności zakładów ubezpieczeń. Chodzi tu o publikację w Dzienniku Urzędowym UE dwóch istotnych regulacji, tj. rewizji dyrektywy Wyłącalność II¹ oraz nowej Dyrektywy IRR². IRRD tworzy ramy dla prowadzenia procesów naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sektorze ubezpieczeniowym. W obliczu tych wydarzeń przedkładamy do lektury czytelników kilka ciekawych artykułów.

W pierwszym z nich Krzysztof Budzich, Członek Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, prezentuje swoje rozważania dotyczące stabilności finansowej w kontekście sektora ubezpieczeniowego. W rozważaniach tych wprost nawiązuje do opublikowanej w ostatnim czasie Dyrektywy IRR. Wskazuje on, że sektor ubezpieczeniowy jest ważnym elementem systemu finansowego i występujące w nim zjawiska kryzysowe mogą mieć wpływ na stabilność finansową. Wpływa to również na zmiany w myśleniu o zarządzaniu kryzysowym w tym sektorze, czego efektem są wprowadzane regulacje (np. Dyrektywa IRR), pozwalające na minimalizowanie skutków finansowych i społecznych ewentualnych upadłości.

Kolejny tekst dotyczy niedocenianego w sektorze ubezpieczeniowym ryzyka płynności, które w powszechnej opinii uważane jest za ryzyko typowo bankowe. Autor Hu-

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/2 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/138/WE w odniesieniu do proporcjonalności, jakości nadzoru, sprawozdawczości, środków dotyczących gwarancji długoterminowych, narzędzi makroostrożnościowych, ryzyk dla zrównoważonego rozwoju oraz nadzoru nad grupą i nadzoru transgranicznego, a także w sprawie zmiany dyrektyw 2002/87/WE i 2013/34/UE, Dz.U. L, 2025/2, 8.1.2025.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/1 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz zmieniająca dyrektywę 2002/47/WE, 2004/25, Dz.U. L, 2025/1, 8.1.2025 (Dyrektywa IRR, IRRD).

bert Grochowski, praktyk zajmujący się zarządzaniem ryzykiem w zakładzie ubezpieczeń, dokonuje kompleksowego przedstawienia problematyki definiowania ryzyka płynności i jego podrodzajów. Proponuje także autorskie podejście do ujęcia ryzyka płynności w działalności zakładu ubezpieczeń. W tekście przedstawiono usystematyzowany podział ryzyk, który może być narzędziem pomocnym w odpowiednich procesach zarządzania ryzykiem płynności w poszczególnych podmiotach.

Jak wspomniano, elementem tworzącym ramy działalności ubezpieczeniowej są także uwarunkowania prawne. Prof. Marcin Orlicki przedstawia rozważania dotyczące zakresu odpowiedzialności polskiego, ubezpieczeniowego funduszu gwarancyjnego (UFG). Jak wskazuje, trudno bowiem jednoznacznie zinterpretować zakres odpowiedzialności gwarancyjnej UFG. Autor stawia tezę, że UFG ponosi odpowiedzialność w przypadku upadłości zakładu ubezpieczeń wyłącznie w odniesieniu do ubezpieczeń obowiązkowych w ścisłym tego słowa znaczeniu i tylko w zakresie, w jakim ochrona ubezpieczeniowa dla danego podmiotu jest wymagana przez prawo. To wydaje się dowodzić jeszcze większego znaczenia procesu *resolution* w polskim sektorze ubezpieczeniowym.

W kolejnym artykule autorka Julia Kuchno podejmuje niszową tematykę segmentacji wiarygodności przeterminowanych z sektora ubezpieczeń pochodzących z rynku wtórnego. Autorka wykazała wysoki poziom ryzyka tego typu wiarygodności i ich niską spłacalność. Wyniki tych badań powinny stanowić ważny przyczynek do rozważań na temat jakości wiarygodności przeterminowanych z sektora ubezpieczeń w kontekście bezpieczeństwa funkcjonowania zakładów, a także w kontekście planowania procesów zarządzania kryzysowego w tym sektorze.

W dalszej części numeru Andrea Battista przedstawia przyczyny, przebieg i skutki kryzysu włoskiego ubezpieczyciela Eurovita. W tekście zawarto autorskie spostrzeżenia, które możliwe były głównie dzięki bezpośredniemu i personalnemu zaangażowaniu autora w zarządzanie Eurovita – autor był bowiem przez lata prezesem tej spółki, zanim popadła ona w problemy finansowe. Analiza kryzysu Eurovita pokazuje, że bankructwo ubezpieczyciela jest możliwe, a czynniki i ryzyka oceniane jako typowe dla banków mogą również zmaterializować się w sektorze ubezpieczeniowym. Przykład Eurovita dowodzi, jak ważne są regulacje opublikowane w ostatnich tygodniach, w szczególności Dyrektywa IRR.

Numer kończy tekst autorstwa dr Edyty Cegielskiej oraz dra Piotra Kuszewskiego, w którym dokonali oni dogłębnej recenzji książki autorstwa prof. R. Pukały pt.: *Ubezpieczenie w finansowaniu skutków ryzyka start-upów* [*Insurance in financing the effects of start-up risk*], a także tekst Renaty Borkowskiej i Marcina Tarczyńskiego, w którym zawarto rozważania na kanwie dyskusji podczas konferencji EKF Ubezpieczenia.

Mam nadzieję, że prezentowany numer „Bezpiecznego Banku” przyczyni się do poszerzenia wiedzy Czytelników na temat sektora ubezpieczeniowego i stanie się przyczynkiem do ciekawych dyskusji.

Życzę miłej i inspirującej lektury!

dr Magdalena Kozińska